

Pressento que la vida és un problema comú

però tan sols sé viure-la des dels meus propis problemes
mirant-me el melic
fugint d'allò que dura
disfressant el buit
esquivant, quan em mires, els teus ulls angoixats

Pressento que comprometre's és deixar-se la pell

però disperso la meva atenció en mil projectes
necessito consumir intensitats
col·leccionar contactes a la meva agenda
obrir processos sense victòries ni derrotes
m'acontento, a la fi, amb la mediocritat
sense exigències, de sentir-me bé amb els meus.

Pressento que ja no hi ha marxa enrera

que sóc un cos que viu en mans d'altres
dels que no en sé res, que pot ser no m'agradin
que estic implicada
que estic enverinada
que la meva sort és també la teva
i que el meu món no és pas meu.

Pressento que ha arribat l'hora

de comprometre el meu compromís
de creure en el que dic
d'aturar la meva mirada en la teva
i fer-la durar

Pressento que tinc por
pressento que tinc temps
encara

d'inocular el meu verí en les teves venes
de delirar junts un cop més
per a que el meu món
sigui un món comú.